

ת"פ 51981/02/14 - מדינת ישראל נגד פאיז עיסא, אמיר עיסא

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 51981-02-14 מדינת ישראל נ' עיסא ואח'
בפני כבוד השופט בכיר דניאל בארי

בעניין: מדינת ישראל
ע"י עו"ד אלכס ישראלוב
נגד
1. פאיז עיסא - ע"י עו"ד גלאון קפלנסקי
2. אמיר עיסא - ע"י עו"ד שרון בן צבי
המאשימה
הנאשמים

הכרעת דין

כללי

1. הנאשמים הם אב ובנו. התביעה מייחסת לנאשמים עבירה של חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק").
2. התביעה טוענת כי ביום 3.3.12 בשעות הצהריים על רקע ויכוח על רעש מדירת המתלון, מר זכריה כליפה, עלו הנאשמים לדירתו של המתלון וביקשו ממנו לרדת על מנת לשוחח.
3. כשהגיעו לכניסה לבניין תקפו הנאשמים בצוותא את המתלון בבעיטות ובאגרופים שכוונו לפניו, לראשו ולחזהו. כתוצאה מהתקיפה נגרמו למתלון חבלות חמורות בדמות שברים ברצפת ארובת העין הימנית, בדופן הלטרלי של סינוס מקסילרי מימין ונפיחות והמטומה סביב עינו הימנית.
4. ילדו בן ה-10 של המתלון ניסה לסייע לאביו ועקב כך קיבל מכה ברגלו שגרמה לשפשוף ונפיחות.
5. הנאשמים כפרו בעבירה המיוחסת להם בכתב האישום. נאשם 1 טען שהגיע לבד לשוחח עם המתלון לדירתו, הזמין אותו לשוחח בחוץ. בשיחה היו צעקות וקללות אך לא היה עימות פיזי. המתלון איים עליו עם גרזן אך לא פגע בו.

6. נאשם 2 טען כי באותו יום ישן בביתו והתעורר כשאמו אמרה לו שאביו מתווכח עם שכן הוא אמר לאביו לחזור לביתו.

הערכת העדויות

7. עדי התביעה עשו עליו רושם אמין. שוכנעתי כי עדים אלה תיארו בצורה מדויקת יותר את מה שהתרחש ביום 3.3.12.

8. הסניגורים טענו כי לא ניתן לסמוך על עדויות המתלונן ואשתו בעיקר משני טעמים. הסניגורים ציינו כי המתלונן בהודעתו במשטרה ואשתו במשטרה ולפני מסרו כי בנו הנוסף של נאשם 1, מוחמד, השתתף בתקיפה.

הסניגורים סבורים כי מוחמד היה בכפר קאסם אצל קרובים ביום התקיפה לכן גרסת המתלוננים אינה יכולה להיות אמינה.

9. הסניגורים טוענים כי המתלונן המציא חשבונית על רכישת מקל טוריה הנושא תאריך שהוא אחרי מועד האירוע. חשבונית זו מצביעה על ניסיונו של המתלונן להראות שלא היה לו מקל ביום האירוע.

10. אין ממש בטענות אלה. אין כל ראיה בתיק המוכיחה כי מוחמד היה בכפר קאסם ביום האירוע. גרסתו של מוחמד בפניי היא בלתי מהימנה לחלוטין. מוחמד מסר במשטרה כי היה אצל סבו וסבתו מיום חמישי (האירוע היה בשבת), מסר מספר נייד אך הבהיר כי אין מקום להתקשר אליהם כיוון שנמצאים בסעודיה. מוחמד לא מסר כי נסע ביום חמישי עם בן דודו לכפר קאסם וגם לא מסר את פרטי דודו ודודתו כדי לאפשר חקירת טענת האליבי שלו.

11. יתכן והמשטרה הייתה צריכה לעשות בירורים נוספים בעניין זה אולם לא ניתן לומר כי מוחמד עשה ניסיון אמיתי לאפשר בירור האליבי שלו.

אני קובע כי ההימנעות של מוחמד מלמסור פרטים מלאים הייתה מכוונת ונועדה למנוע את חשיפת האמת.

12. באשר לחשבונית על רכישת מקל הטוריה - בעניין זה הסבר המתלונן מקובל עליי. השוטר שתפס את המקל ביום עריכת העימות בינו לבין נאשם 2 דרש חשבונית כדי להחזיר את המקל.

הנאשם פנה לחנות בה רכש את המקל (קנייה בסך 22 ש"ח) וקיבל בדיעבד חשבונית שאפשרה לו

לקבל את רכושו בחזרה.

13. אני מאמין למתלון שנאשמים 1 ו-2 הגיעו יחדיו לדירתו לאחר שאמר לביתו של נאשם 1 שהוא לא רוצה לדבר עם אישה בנושא הרעש שילדים מקימים.

אחרי שירד עם שני הנאשמים הותקף בכניסה לבית על ידי הנאשמים ונפגע באופן משמעותי כמפורט בדו"ח הרפואי. ילדיו שצפו בנעשה צעקו, אשתו יצאה ובעזרת שכנים חילצו את המתלון מתוקפיו.

14. האישה פינתה את בעלה ובנה בן ה-10.5 לבית חולים. הבן גם נפגע קל ברגלו כשניסה למנוע את תקיפת האב.

15. מהודעת נאשם 1 במשטרה ומדבריו בפני עולה כי הוא צבר כעס רב על רקע רעש מדירת המתלון שהפריעו את מנוחתו. בפני הוסיף נאשם 1 כי גם במהלך ביצוע השיפוץ בביתם נהגו המתלון ואשתו בצורה בלתי ראויה כשעלו על גג ביתם למרות "שיש נשים בבית". נאשם 1 לא ידע להסביר מדוע הזמין את המתלון לשוחח בחוץ כשהחליפו ביניהם, לדבריו, קללות, והמתלון נהג בו בחוסר כבוד.

16. נאשם 1 לא הצליח להסביר מדוע ירד לבד עם המתלון כשהוא אדם חולה, שעבר מספר אירועים במח. נאשם 1 מסר פרטים לא ברורים לגבי הגרזן שלדבריו החזיק המתלון. בעדותו בפני טען לראשונה שהוא עיוור צבעים.

17. בעימות בין נאשם 2 למתלון הנאשם לא טען כי ראה את המתלון מאיים בגרזן על אביו. בהודעתו במשטרה מסר נאשם 2 (ת/4) כי לאחר שהעירו אותו, פנה לאביו "... אמרתי לו בוא תיכנס והוא הרים גרזן ביד ואמר לאבא שלי שאם תתלון במשטרה לא יהיה טוב...". נאשם 2 אמר לאביו לא לפנות למשטרה והוסיף "...לא פחדתי כי הוא היה רחוק ליד האוטו שלו, רק איים עם הגרזן, לא ראיתי את זכי מדמם".

18. עד ההגנה סייד אחמד מסר כי לא ראה שהמתלון נפצע, גם לא ראה אותו הולך לכיוון הרכב.

בתו של נאשם 1 העידה כי אחיה ישן בעת האירוע והוסיפה "...היה שם ויכוח ולא משהו רציני... כשאני עליתי ראיתי פלסטר בצבע לבן על האף של השכן".

היא מסרה כי אחיה כלל לא הספיק לצאת והיה לידה במרפסת.

19. עדי הגנה אלה לא עשו עליו רושם אמין. טענתם כי לא ראו שהמתלון נפגע, מצביעה על רצונם להגן על הנאשמים. הבת הוסיפה פלסטר על אפו של המתלון, דבר שלא הוזכר על ידי אביה שראה נקודה אדומה בפניו של המתלון ותחבושת בידו.

20. המתלונן פונה על ידי אשתו לבית החולים וולפסון. הוא התקבל בבית החולים בשעה 14:21. בבדיקות שנערכו לו ונמשכו כשלוש שעות (ת/1) נמצאו שברים ברצפת ארובת העין הימנית, הדופן הלטרלי של סינוס מקסילרי מימין, פס לוצנטי בעצמות האף משמאל.

21. הממצאים הרפואיים סמוך לאחר האירוע תואמים את תיאור התקיפה שתיאר המתלונן בפניי וגם בהודעתו באותו יום. המתלונן ציין כי לא זוכר את כל הפרטים ואימץ את דבריו בהודעתו.

הטענה המשפטית

22. לאחר שמיעת עדויות התביעה ביקשו הסניגורים לבטל את הדיון ולהעביר את התיק לבית המשפט המחוזי. הסניגורים טענו כי העובדות המפורטות בכתב האישום מהוות עבירה של גרימת חבלה חמורה בצוותא, עבירה לפי סעיפים 333 ו-335(א)(ב) לחוק שהעונש המירבי לה הוא 14 שנות מאסר.

לחילופין, ביקשו הסניגורים לתקן את עובדות כתב האישום.

23. דחיתי את הבקשה להעביר את התיק לבית המשפט המחוזי בהחלטה מנומקת שנתתי ביום 6.7.15.

24. נוכח קביעתי לעיל, יש מקום לתקן את סעיף האישום שיוחס לנאשמים. לאחר שנתתי דעתי לעובדות שהוכחו בפניי, אני מרשיע את הנאשמים בעבירה של פציעה בצוותא לפי סעיפים 334 ו-335(א)(ב) לחוק.

ניתנה היום, א' חשוון תשע"ו, 14 אוקטובר 2015, במעמד הצדדים